

வீரயுக நாயகன் வேள்பாரி புதினம் புலப்படுத்தும் மொழியும் வாழ்வும்

கு. அனிதா ^{அ. *},

^அ தமிழ்த்துறை, செல்லம்மாள் மகளிர் கல்லூரி, கிண்டி, சென்னை-600032, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

Veerayuga Nayagan Velpari is a Language and Life that Brings out new Ideas

G. Anitha ^{அ. *},

^அ Department of Tamil, Chellammal Women's College, Guindy, Chennai-600032, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:
anithagunasekar313@gmail.com

Received: 28-08-2022
Revised: 30-09-2022
Accepted: 08-10-2022
Published: 15-11-2022

ABSTRACT

Language is the life for human race and it is language that differentiates humans from other living things. Language is also a medium of exchange of information between human beings. Language has many meanings such as letter, word, syllable, term and so on. Words have spine-tingling power, and such words plays an important role in human life. This article explains how Venkatesan in his novel "Veerayuga Nayagan Velpari" has said about the elements of the language, writings and about the words and how they are intertwined with the human life. Tolkappiyar's interpretation of some words, lifestyle of Parambu people, smoke language, daughter's language, business and language, language and love, language and the effects of language in the life of Parambu people have been highlighted in this article.

Keywords: Parambu people, Velpari, Venkatesan, love

முன்னுரை

உலகில் உயிரினங்கள் தோன்றிய நாளமுதலாக ஒவ்வொரு உயிரினமும் தன் எண்ண ஓட்டங்களை பிற உயிரினங்களுக்கு தெரிவிக்கப் பல முயற்சிகளை மேற்கொண்டுள்ளன. பரிணாம வளர்ச்சியில் மனித இனமாக உயிரினம் உயர்வு பெற்ற நிலையில், மனிதன் தான் எண்ணியதை வெளிப்படுத்த செய்கைகள் மூலமும், மெய்பாட்டு அசைவுகள் மூலமும் வெளிப்படுத்தி, தொடர்பு சாதனமாக செயல்பட்டான். பிறகு கண்ணால் கண்டதை பிறர் அறியும் வண்ணம், பார்த்ததை குறியீட்டு மூலம் பகிர்ந்தான். பிறகு, வாய் ஒலியின் முயற்சியால் தன் எண்ணங்களை ஒலிக்கச் செய்து மொழி என்ற "தகவல் தொடர்பு சாதனத்தை" உருவாக்கினான்.

ஒலிக்குறிப்பு எழுத்தாகி, எழுத்துக்கள் சேர்ந்து சொற்களாகி, சொற்கள் வார்த்தைகளாக, மொழியாக வளர்ந்தது. இம்மொழி எனும் சொல் நாளடைவில், பதம், கிளவி, சொல், வார்த்தை என பல சொற்களால் வழங்கப்பட்டு வருகிறது. தொல்காப்பியர், இம்மொழியினை "வழக்கும் செய்யுளும் ஆயிரு முதலின்" என்று இருவகைப்படுத்துவர் (Tamizhannal, 2012).

தமிழ் மொழியின் வகைப்பாட்டை கூறும் தொல்காப்பியர் நாட்டினகத்தே வழங்கும், உலக வழக்கும், இலக்கிய வழக்கும் (செய்யுள் எனப்பட்ட) ஆகிய இருவகைப்பட்ட வழக்குகளைக் கொண்டு, எழுத்து, சொல், பொருள் இலக்கணங்கள் வகுத்தருளினார்.

உலகியல் வழக்கை, இயற்சொல், திசைச்சொல், திரிசொல், வடசொல் என நான்கு வகையாகவும், இலக்கியத்தினின்று தோன்றிய இலக்கண வழக்கை, பெயர், வினை, இடை, உரிச்சொல் என வகைப்படுத்தினார்.

இவ்வாறு தோன்றிய மொழி வளர்ச்சி, மனிதனின் வாழ்வியலில் ஒன்றியதுடன், இன்று "மொழி இல்லையேல் வாழ்வில்லை" என இன்றியமையாத தொல்லியல் கருவியாக அமைந்துள்ளது. இன்றைய நாகரீக உலகில் பல்வகையான தகவல் தொடர்பு பரிணாம வளர்ச்சி காணப்பட்டாலும் மொழி என்பது மாறாத கருவியாக உள்ளது.

வேள்பாரி புதினத்தில், கபிலரின் வாய்மொழியாக ஆசிரியர் சொல்லின் பிறப்பிடம் பற்றிக் கூறும்போது,

"சொல் நிலத்திலிருந்து எழுவதில்லை,

மனதிலிருந்துதான் எழுகிறது,

மனம் உண்மையோடு கரைகிறபோது சொல்,

தன்னியல்பில் முளைத்து மேலெழுகிறது"

என்று கூறுகிறார் (Venkatesan, 2021).

மேலும், சொற்களின் வலிமையைக்கூறும் கபிலரின் கூற்றாக,

"மனிதனுக்குள் அவமானத்தைத் துளையிட்டு உள்நுழைக்கிற கருவி சொற்களினின்று வேறில்லை" என்று சொல்லின் தாக்கத்தை எடுத்துரைப்பார் (Venkatesan, 2021).

மொழியின் கூர்மை, வாழ்வியலில் ஏற்படுத்தும் வலியை உணர்த்த,

"அடங்காத வெறியோடு பொறுமையைக் கைக்கொள்வது மட்டுமே, மனம் பக்குவப்பட்டதின் உச்ச அடையாளம்" என்று மொழியினால் வாழ்க்கைப் பாடத்தை உணரமுடியும் என்று மொழியின் வலிமை புலப்படுத்துகிறது (Venkatesan, 2021).

வேள்பாரியில் மொழி ஆளுமை

ஓரறிவு உயிரினமான முல்லைக்கும், கொழுக்கொம்பாகத் தன் தேரினை ஈந்தார் பாரி. முல்லை தன் மொளன மொழியாலேயே, கொழுக்கொம்பைத் தேடியதை உணர்த்த முடிந்ததை, உணர்ந்த பாரிக்கும் இணைப்புப் பாலமாய் அமைந்தது முல்லைக் கொடியின் செய்கை மொழியே.

இந்நிகழ்வை, சு. வெங்கடேசன் அவர்கள் தனது "வீரயுக நாயகன் வேள்பாரி" என்ற புதினத்தில், அழகுபட வெளிப்படுத்தும் விதமாக,

"முல்லைக்கொடி தானாகவே நின்றிருந்த தேர்ச்சக்கரத்தை நாடி, படர்ந்ததை," மொளன மொழியாகிய, கொடியின் செயல்பாட்டால், ஓரின உயிரின் மெய்பாட்டு மொழி பாரியின் வாழ்வில் ஈடில்லா புகழை ஈட்டியதை மிக நவீனமாகக் கையாண்டுள்ளார்.

இப்புதினத்தில், வரலாறு, கற்பனை, நுட்பம், எடுத்துரைப்பு போன்றவற்றுடன், மொழி ஆளுமையும், அம்மொழி பறம்பு மக்களின் வாழ்வியலோடு பொதிந்து கிடப்பதையும் அழகுணர்ச்சியுடன் ஆசிரியர் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். சில இடங்களில் தன்னிலையிலும், பல இடங்களில் கதை மாந்தர் வாயிலாகவும் மொழிந்துள்ளார்.

"எழுத்து" என்ற மொழிக்கு வரையறையாக ஆசிரியர், "நாம் பேசும் ஒலியை ஒவியமாக வரைவதுதான் எழுத்து" என்று கூறுமிடத்து, பரம்பின் குகைப்பாறைகளில் மரம் என்பதை குறிக்க வரையப்பட்டிருந்த மரங்களின் ஒவியம், பறம்பு மக்களின் வாழ்வியலோடு ஒன்றியிருப்பதை சுட்டுகிறார் (Venkatesan, 2021).

“பெரியது” என்ற பதத்திற்கு குறியீடாக, கபிலர் கடல் பரப்பின் அகலத்தைக்கூற, நீலன் உடனடியாக “எங்கள் பாரியின் கருணையை விடவா?” என்று கூறுவதன் மூலம், ஆசிரியர், பெரியது எனும் சொல் பிறப்பின் மக்கள் வாழ்வியலில், கருணை, ஈகை என்ற மனிதநேய வாழ்வியல் கோட்பாட்டோடு ஒன்றி இருந்ததை உணர்த்துகிறார் (Venkatesan, 2021).

“வேப்பம்பூ” என்றதும் நீலன், சிற்றெறும்பின் கண்களுக்கு ஒப்பிட்டு, மேலும் வயல் நண்டின் கண்கள் வேப்பம்பூவைப் போல இருக்கும் என்று கூறியதுமல்லாமல், கபிலர் வேப்பம்பூ மாலை பாண்டிய மன்னனுக்கு உரியது என்றவுடன், “பாண்டியன் வயல் நண்டை மாலையாக அணிவானா? ” - என வினவியது, பறம்பின் மக்கள் வாழ்வில் மொழியாடல், நகையாடல் எனும் வாழ்வியல் கூற்றுக்கு சான்றாக உள்ளது (Venkatesan, 2021).

“உணவு” என்பது உற்பத்தி அல்ல. சேகரிப்புதான் (Venkatesan, 2021). பறம்பு நாட்டில் மனிதன் உழைத்து விளைவிக்க வேண்டிய பொருள்கள் எதுவும் இல்லை. மூங்கில், நெல், வள்ளிக்கிழங்கு, பலாக்கனி, மலர்களின் தேறல் என இயற்கையின் கொடையை சேகரிப்பதே “உணவு” எனும் வாழ்வியல் தேவை “சேகரிப்பில்” விளைந்து விடுகிறது.

“பாம்புத் தச்சன்”- பாம்புக்கு வீடுகட்டும் தச்சன் கபிலரே அறியாத புதுமொழி. ஆம், பறம்பு நாட்டில் பாம்புத் தச்சன்தான் எவ்வியுருக்கு வடிவம் கொடுத்தவன்.

“கறையான்” கட்டிய புற்றிலே பாம்பு வசிப்பதால் கறையான் பாம்புத் தச்சன் ஆனான். கறையான் புற்றின் மண் கொண்டு பறம்பில் வீட்டுச் சுவர்கள் பூசப்பட்டு, நீரில் கறையாமல், நெருப்பையும் ஒட்டாது உள்வாங்கும் தம்மைத்தான புற்று மண் பாங்கு பாம்புத் தச்சன் என்ற பொருள் வாழ்வியல் வேலிக்கு வழியானது (Venkatesan, 2021).

வெளி உலகுக்கு பாரியின் புகழ் பெரிதாகத் தெரிந்தாலும், அதைவிடப் பெரிய ஆற்றலும், அறிவும், மொழிப் பயன்பாடும், கபிலரை அதிசயக்கச் செய்தது என்றால், அதனினும் பெரிது பறம்பு மக்களின் வாழ்க்கை முறைதான்.

“காற்று” என்ற சொல் தென்றல், புயல், வாடைக்காற்று என்று பல்வேறு வகையால் வீசும் தன்மையைக் கொண்டு மொழியப்படுவதை அறிவோம்.

இந்த காற்று என்னும் மொழியை இருவகைப்படுத்தி “காற்று” என்பதை ஆண்காற்று என்றும், “காற்றி” என்று பெண்பால் காற்று என்றும் புதுமொழி இப்புதினத்தில் கையாளப்பட்டுள்ளது. மலைவாழ் குடியில் மிக பழங்குடியினரான “கானகர்கள்”, தாம் வணங்கும் கொம்மன் எனும் ஆண் தெய்வம் கோபம் அடையும்போது வாய் திறந்து ஊதும் போது வெளிவருவது காற்று. பெண் தெய்வமான கொம்மை, ஊதும்போது வெளிவருவது காற்றி (Venkatesan, 2021).

காற்றும், காற்றியும் வீசும்போது காட்டில் எந்த மரமும், செடியும் நிலைப்பதில்லை. இந்த காற்றியின் சக்தியை பயன்படுத்தி பறம்பின் விற்படை எதிரிகளின் இரண்டாம் நிலைப்படைகளை அழிக்கும் முறையை ஓர் உத்தியாக கையாண்டனர்.

கூவல் மொழி பறம்பில் கூவல் குடியினர் தங்கள் குரல் ஓசைகளின் மூலம் பல்வேறு சங்கேத ஓசைகளை எழுப்பி தகவல் தொடர்பு வலைப்பின்னலை பயன்படுத்தி, எதிரிகளின் நடமாட்டம், எண்ணிக்கை, ஆபத்துக்காலத்தில் உதவிக்கு அழைப்பு என்று தொடர்பு மொழியாக கூவல் மொழியை வாழ்வியலில் உயிர் நிலையாகக் கொண்டிருந்தனர் (Venkatesan, 2021).

புகை மொழி காடுகளில் கூவல் ஒலியின் சென்றடையும் துரம் குறுகிய நிலையது. வெகு தொலைவில் உள்ளவர்க்கு ஆபத்தில் உதவி கேட்க பறம்பின் மக்கள் புகை மொழியை கையாண்டனர். சென்றிக் கொடியைப் பறித்து தீ மூட்டுவார்கள். புகை மட்டுமே மெலெழும்பி ஊசிப்புகையாக மேல்நோக்கியே எழும். இப்புகையின் உச்சியை காண்பவர்கள் அங்கே உதவிக்குச் செல்வர். உதவி கிடைத்ததும், இரண்டாவது புகையை விடுவர். இரண்டு ஊசிப்புகை வரிசையைக் காண்பவர்கள், உதவி கிடைத்த செய்தியை அறிந்து கொள்வர் (Venkatesan, 2021).

இவ்வாறு பறம்பின் பழங்குடியினர், தாவரங்களின் மொளசை மொழி முதல், காற்றின் மொழி, கூவல் மொழி, புகை மொழி என இயற்கை மொழிகளை தம் வாழ்வியலில் அங்கமாகக் கொண்டு வாழ்ந்தனர் என்று இப்பதினம் எடுத்து இயம்புகிறது.

மகளின் மொழி, தந்தையின் விழி

பாரி, அவன் மனைவி ஆதினி, மகள் அங்கவை, மூவரும் மலையின் இயற்கையை ரசித்துக் கொண்டிருந்தபோது, பாரி உண்மையில் பச்சைப்புறா ஒன்றின் குரல் ஒலியைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான். பாரியின் மனைவி அவன் செயலை சரியாக கணித்தபோதும், மகள் அங்கவை தன் தந்தை சந்தன வேங்கை மரத்தைத்தான் பார்க்கிறார் என தவறாக உரைத்தபோதும், பாரி மகள் மொழியே சரியான ஊகம் எனக்கூறி, மனைவியிடம்,

“கணவனின் இடத்தை, தந்தை (நிலை) எந்த கணம் விழுங்குகிறான் என்பதை கணிக்க முடியவில்லையே. குழந்தைகளிடம் விட்டுக்கொடுக்கும்போதும், தோற்கும் போதும் தான் ஓர் ஆண் தாய்மையை அனுபவிக்கிறான்” - (10) என்று மகளின் மொழியில் தந்தை விழிவைத்து மகள் மனதை உணரும் வாழ்வியல் கோட்பாடு இயம்பப்பட்டுள்ளது. அதாவது பருவ மங்கையின் கண்களில், காதல் அரும்பி நிற்பதால் சந்தன வேங்கை மரம்தான் தெரியும் என பாரி தன் மகளின் மொழியால் அவளின் உள வேட்கையைப் படிக்கிறான்.

வணிகமும் மொழியும்

“பகிர்ந்து உண்பதும், பரிமாறி வாழ்வதும், இயற்கை நமக்கு கற்றுக் கொடுத்தவை”

“பரிமாற்றம் என்பது தேவை சார்ந்தது,

வணிகம் என்பது ஆதாயம் சார்ந்தது,

ஆதாயம் மனிதத் தன்மை அற்றது, மாண்புகளை சிதைப்பது”.

“வணிகம் இயற்கைக்கு விரோதமானது, இயற்கை வழங்குகிறது, நாம் வாழ்கிறோம், இடையில் விற்கவும், வாங்கவும் நாம் யார்?”

இந்த மொழிகள், பாரியிடம் வணிகம் பேசுவந்த குட்ட நாட்டவர்களிடம் பாரி கூறியது, உலகில் உள்ள எல்லா நாட்டினருக்கும் ஆன பொது வாழ்வியல் நெறியாகும். பாரியின், இயற்கை சார்ந்த வாழ்வியல் காலத்திற்கு உணர்ந்த மொழியாகும் (Venkatesan, 2021).

“அரசர்கள் நாட்டை ஆள்கிறார்கள்,

வணிகம் அரசர்களை ஆள்கிறது”

“வணிகம் அரசாட்சியின் அச்சாணி,

வணிகம் ஆட்சியை உரமாகக் கொண்டது”

வணிகத்தால் நாடு வளம் பெரும் என்று கூறினாலும், இதன் விளைவால் தானே “இயற்கை உணவு, இயற்கை மருத்துவம், இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்வு” ஆகியவை அழிந்து கொண்டுவருகிறது என்று ஆசிரியர் கூறும் வணிக மொழி, இன்றைய நாகரீக வாழ்வியல் முறைக்கு முற்றிலும் மாறுபட்ட தொன்மை நிலையை உணர்த்துகின்றது (Venkatesan, 2021).

“வைகைக் கரையில் செழித்து வளர்ந்த வேளாண்மை அழகிய நாகரீகத்திற்கு அடித்தளம் அமைத்தது” என்ற மொழிகள் வேளாண்மையின் சிறப்பினை அகுவைக்குடியின் வாழ்வியல் தன்மையை உணர்த்துகிறது.

மொழியும் காதலும்

எல்லா உயிர்களிடத்தும் இயல்பாகத் தோன்றுவதுதான் காதல் எனும் உணர்வு. எண்வகை மெய்பாடுகளுள் ஒன்று காதல். "காதலிக்கத் தொடங்கியதும் கைகூடும் ஒரு அழகு இருக்கிறதே, மனிதரைக் கண்டு மலர்களே மயங்கும் காலம் அதுதான்" - (14) என்று ஆசிரியர் காதல் மொழிக்கு இயற்கை மயங்கும் என்கிறார். இப்புதினத்தில் வரும் காதல் இணைகளைக் கண்டால், காதல் மொழி பறம்பில் பரந்து விளையாடியது வாழ்வியலில் பிரிக்கமுடியாத ஒன்று என்பது புரியும். முருகன் - வள்ளி, பாரி - ஆதினி, நீலன் - மைலா, உதிரன் - அங்கவை, கோவன் - செம்பா, சூரிவேள் - தூதுவை.

காதலைப் பற்றிக் கூறும்போது

"மனிதனால் காதலை அழைத்து வரமுடியாது,

காதல்தான் மனிதனை அழைத்துவரும்"

"மண்ணில் மனிதன் கால் பாவாமல் நடப்பது,

தண்ணீருக்குள்ளும், காதலுக்குள்ளும் தான்"

காதலிலும், கண்ணியம் கடைப்பிடித்தல் பறம்பின் வாழ்வியல் என்பதை கூறவந்த ஆசிரியர், முருகன்-வள்ளி உரையாடலின்போது

"காற்றின் சுகந்தம் மேலெழுந்து பரவ," மரத்தின் கொப்பு ஒன்றில் இருந்து ஆண் பல்லியொன்று குரல் எழுப்பி தனது துணையை அழைத்தது. ஓசை கேட்டு, முருகன் அத்திசையில் திரும்பியபோது, வள்ளி அவனைத் தடுத்து,

"அடுத்தவர் காதல் காண்பது பிழை"

என்று கூறிய மொழி, அவர்கள் வாழ்வியல் கண்ணியத்தைக் காட்டும் நிகழ்வு ஆகும்.

மேலும், வள்ளி-முருகன், பரணில் களிப்போடு இருந்தபோது இலைகட்கு இடையே விண்மீன்கள் கண் சிமிட்டின (Venkatesan, 2021).

"இத்தனை கண்களுக்கு இடையில் நாம் வெட்கம் களைவது எப்படி" என்று வள்ளி நாணிநாள்.

முருகன் சொன்னான், "வெட்கம் களைகையில் இவற்றைப் பார்க்க கண்கள் ஏது நமக்கு". இந்த காதல் மொழியிலும் பெண்ணின் நாணம் எனும் வாழ்வியல் நிலை பிரதிபலிக்கின்றது (Venkatesan, 2021).

"சிவப்பு காமத்தின் அடையாளம்"

"காதல் சொல்லால்தான் மலர்கிறது"

"நீர் விளையாட்டு காதலின் களம்"

"காமம் ஒளியால் அல்ல. ஒளி ஏற்படுத்தித்தரும் இருளுக்குள்தான் மலரத் தொடங்கும்".

"காமத்துக்கு வடிவம் கொடுக்க முடியாது,

அது காட்சி வயப்பட்டது அல்ல, கனவு வயப்பட்டது"

"பூவின் மலர்தலில் உருவாகும் மணம் போல,

மனித மலர்தலில் உள்ளூருகும் நிகழ்வே காமம்"

என்று காதலின் மொழிகளால் ஆசிரியர், பறம்பு மக்களின் இயற்கையோடு இயைந்த கண்ணியமான, கவிதை நயமான வாழ்வியல் அங்கமாகக் காட்டுகிறார் (Venkatesan, 2021).

காதலில் ஏற்படும் விரக்தியையும், வற்புறுத்தி ஏற்படுத்தப்படும் திருமண பந்தத்திலும் காதல் பரிமளிக்காது என்பதை, வணிகக் குலப்பெண் பொற்குலவையின் வாயிலாக, மன்னனை மணந்தாலும், மனம் ஒன்றாத நிலையினை எடுத்துக் காட்டுமுகமாக,

“எவ்வளவுதான் வேட்டையாடப்பட்டாலும், என்னிடம் இருக்கும் எதையும் எடுத்துச் சென்றுவிட முடியாது அல்லவா?”

“மறுநாள் காலை நிலைக்கண்ணாடி முன்னின்று மெல்ல புன்னகைத்துப் பார்த்தேன். எனது புன்னகை என்னிடம்தான் இருந்தது. நான் எதையும் இழக்கவில்லை என்பதை உணர்ந்த போதுதான், என்னை வேட்டையாட முடியாது என்பதை உணர்ந்தேன்.”

இந்த வார்த்தைகள் உணர்த்தும் வாழ்வியல் தத்துவத்தை இக்காலப் பெண்கள் ஒவ்வொருவர் மனதிலும் நிலைநிறுத்த வேண்டிய, வாழ்வியல் மொழியாகும் (Venkatesan, 2021).

நிற்பந்தப்படுத்தப்பட்ட மணவாழ்வு, உடல், மன ரீதியாக எவரேனும் ஏமாற்றிய உணர்வு, எந்த நிலையிலும் தன் மன உறுதியால் எதையும் இழக்கவில்லை என்ற திண்மை, என்ற வாழ்வியல் விளக்கப்பெற்று, பெண்களுக்கு ஒர் தன்னம்பிக்கை ஊட்டும் மொழியாக, பொற்குலவையின் வார்த்தைகள், காதலின், காதல் மொழியின் மறு பக்கத்தைக் காட்டும் வாழ்வியல் கலையாக அமைந்துள்ளது.

வாழ்வின் நிலையாமை

இதுவரை கூறிய வாழ்வியல் உண்மைகளை விளக்கும் மொழிகளில் தலைசிறந்த ஒன்று இது. அன்றாட வாழ்வில் ஓய்வின்றி எந்திரம் போல் மனிதன் ஓடிக்கொண்டேயிருக்கிறான். இவ்வுலகப் பொருட்களின் மீதும் மனிதர்களின் மீதும் அதிகப் பற்று வைக்கிறான். அப்பற்று வைக்கும் அவன் அது நிரந்தரமானது அல்ல என்பதை உணர மறுக்கிறான். எனவே, அவன் பற்று கொண்ட இடத்திலிருந்து எதிர்பார்த்த ஒன்று கிடைக்கவில்லையென்றால் பெரும் ஏமாற்றத்தை சந்திக்கிறான். அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு நிலையாமையை உணர்த்தும் ஒரு மொழி தான் இது. பாரியும், கபிலரும், நட்பு என்ற இலக்கணத்திற்கு எடுத்துக்காட்டு ஆனவர்கள். அவ்விருவரும் பாழி நகரை பற்றி பேசிக் கொள்கின்றனர். அப்போது பாழி நகருக்கான வழியை கூறும்படி எவ்வளவோ நூட்பமாக கபிலர் கேட்டும், அதை சொல்லாமல் குல விதியை காக்கிறான் பாரி. பாரி வழியை சொல்ல மறுத்ததை உணர்ந்த கபிலர் எவ்வளவு ஓட்டினாலும் விலகி நிற்கும் இடமும் உண்டு. என்ற வரிகளில் தன் வருத்தத்தை வெளிப்படுத்துகிறார் (Venkatesan, 2021). கபிலருக்கு தோள் கொடுத்து பறம்பிலே தங்க இடம் கொடுத்து தன் உயிரிலும் மேலாக நேசித்த கபிலரிடம் கூட அவர் கேட்பதற்கு விடை சொல்ல முடியாத வகையில் குலவிதி என்ற ஒன்று தடையாக நிற்கிறது. இதுபோலத்தான் உலகிலுள்ள ஒவ்வொன்றும், ஒவ்வொருவரும் பல தடைகளுக்கு உட்பட்டே வாழ்கிறார்கள். எனவே நாம் எதிர்பார்த்தது, எதிர்பார்த்தவரிடம் இருந்து கிடைக்காத நிலையில் துவண்டு விடாமல் இதுதான் வாழ்வு என்ற நிலையை உணர வேண்டும் என்பதையும் இவ்வுலகில் எதுவும் வெறும் நிலையானது அல்ல. நிலையாமை ஒன்றே நிரந்தரமானது என்ற பாடத்தை கற்பிக்கும் மொழிகள் இவை.

முடிவுரை

உலகில் உள்ள எல்லா மொழியும் அம்மொழி பேசும் மக்களின் வாழ்வியலோடு தொடர்புடையது தான். ஏனென்றால், நம் எண்ணங்களையும், கருத்துகளையும் வெளிப்படுத்த மொழி தான் காரணமாய் அமைகிறது. அக்காரணக்கருவியை அவரவர் அறிந்த வகையில் வாய்மொழியாகவும், இலக்கியங்களாகவும், பேசியும், எழுதியும் வருகின்றனர். அதிலும் தமிழ் மொழி மற்ற மொழிகளை விட பெரும் சிறப்புகளை கொண்டது. ஏனெனில், தமிழில் கிடைக்கப்பெறும் முதல் பழமையான இலக்கண நூலான தொல்காப்பியம் எல்லா சொல்லும் பொருள் குறித்தனவே என்கிறது. எனவே தமிழிலுள்ள எல்லா சொல்லும் பொருளுடையது. பொருளில்லாமல் சொல்லப்படும் எந்தச் சொல்லும் சொல்லாகாது (மொழி) என விளக்குகிறது. மொழி என்பதற்கு இரு பொருள் கொள்ளலாம். ஒன்று

சொல் (word), இரண்டு மொழி (language). அதில் சொல் என்ற பொருளில் பயன்படுத்தப்படும் மொழி வாழ்வியலோடு எவ்வாறு தொடர்புடையதாக உள்ளது என்பதை விரியுக் நாயகன் வேள்பாரி புதினத்தின் வழி சுருக்கமாக ஆராயப்பட்டுள்ளது. மொழியும் வாழ்வும் பிரிக்கமுடியாத இணைகளாகும்.

References

Tamizhannal, (2012) Tholkappiyam, Meenashi Puthaga Nilaiyam, Madurai, India.

Venkatesan, S. (2021) Veerayuga Nayagan Velpari, Vikadan pirasuram. Chennai, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License